

Cái tâm

Cô bé Như Ý (9 tuổi, thần đồng thuyết pháp thuộc Phật Giáo Hòa Hảo tỉnh Trà Vinh) kể câu chuyện: Một nhà sư mỗi ngày sáng qua sông chiều trở về bằng đò ngang do một bà lão chèo đò. Ngày kia, vì lý do gì đó, bà lão không chèo đò nữa, thay vào đó là một cô gái trẻ măng duyên sắc mặn mòi. Suốt chuyến đi nhà sư nhìn hoài cô gái. Đò cập bến, cô gái đến từng người thu 1 đồng; đến nhà sư cô gái thu 2 đồng, nhà sư khiêu nại:

- Tôi đi như mọi người sao thu tôi 2 đồng?

Cô gái trả lời:

- Bạch thầy, 1 đồng đò, 1 đồng nhìn gái đẹp.

Nhà sư tức lắm nên chiều về ngồi trên đò, hai tay nắm chặt be xuống, mặt cúi gằm, mắt nhìn xuống. Đò cập bến, cô gái thu mỗi người 1 đồng xong, thu nhà sư 3 đồng. Nhà sư cự ảm:

- Chiều nay là tôi chỉ đi đò thôi nhé! Có nhìn cô miếng nào đâu! Đã thế còn đòi... những 3 đồng?

Cô gái lắc đầu rồi lạnh lùng đáp:

- Vì lúc sáng thầy nhìn con bằng mắt, chiều nay thầy nhìn con bằng tâm.

Cái tâm tuy vô hình mà dễ “thấy”; hãy xem các cháu bé nhạy “thấy” cái tâm của cha mẹ, thầy cô và người lớn thế nào! Càng lớn khôn người ta càng “thấy” rõ cái tâm của nhau ví dụ. bệnh nhân “thấy” cái tâm của thầy thuốc, người dân “thấy” cái tâm của chính quyền, nhân viên “thấy” cái tâm của giám đốc, giáo dân “thấy” cái tâm của giám mục, linh mục...

Từ đó, thế giới cũng “thấy” cái tâm của Giáo hội Công giáo, Dân riêng Chúa.

Nên Giáo hội nhất thiết phải có cái tâm.

Nhưng cái tâm là gì? – Là lòng yêu thương. Từ lòng yêu thương nảy sinh trách nhiệm, nhiệt tình, bác ái, chân thành, chu đáo, tận tâm, khiêm tốn, hiền lành, nhân ái, tế nhị...

Cái tâm của Giáo hội còn đặc biệt ở chỗ: yêu người như thân, nhất là yêu cả thù nhân.

Giáo hội có làm cho thế giới “thấy” cái tâm của mình chưa? Có thể thế giới chỉ thấy hình dong bề vẻ, chỉ nghe giọng nói sang sảng mà chưa “thấy” cái tâm của Giáo hội? Cứ lấy giáo dân ra mà xét: lễ lạc ỉ ảm không dứt, hô hào inh ỏi luôn miệng, nhưng đều chỉ là chăm lo phần rỗi, ân sung, công tội riêng mình, chưa có cái tâm với hàng xóm.

Không tử nói: “*Xảo ngôn lệnh sắc, tiền hĩ nhân*” nghĩa là: *miệng nói khéo, mặt giả hiền,, chưa phải có lòng.*

Cái tâm dễ “thấy” do đó, không có cái tâm thì không thể mạo nhận mình có, vì người thực có cái tâm thì không làm ra vẻ có cái tâm. “*Sanctus videtur sed non est, sanctus est sed non videtur*” Nghĩa là *người có vẻ thánh thiện thì không phải là thánh thiện, người thánh thiện thì lại không ra vẻ thánh thiện.*

NK